

вал разни църковни книжки, житиета, молитвеници, песнопойки и др. Бил човек доста начетен, знаел много практически работи, лекувал с билки и дори се опитвал да построи мелница без двигателна водна сила. През 1862 г. се случил в Бялград, постъпил в легията на Раковски, бил се срещу турския гарнизон и бил ранен на няколко места. Там се запознал с Василя — дякона от Карлово.

Левски поискал да използва неговото познатство със селяните и гражданите, та го зел за съпътник по обиколката си. Матей Петров, наречен Преображенски, бил много подвижен калугер, бжбрив, свободолюбив, обожател на Раковски, ала идеята за свобода не била възвишена в неговата душа с такава сила и яснота, като у Левски. Матей Преображенски често със своите книги в големите манастирски кожени дисаги разнасял и забранените съчинения на Раковски („Дунавски Лебед“, „Горски пътник“, „Няколко речи о Асеню Первому“ и др.), които скришом продавал на някои развити или богати бжлгари с поржка да ги прочетат, па да ги пазят от турско око, защото четците ще намерят затвора, а може би и бесило. Матей горел често за бунтовни работи, но поради това, че се носел ужасно нечисто и окжсано, и поради несериозния му тон, народа го броил за лек човек — *миткало*, неотговорен за думите си. Двамата стари приятели и монаси, сега облечени пак по калугерски, според казванията на свидетели-сжвременници, обиколили доста села из Тжрновско, Горния